

ΤΟ ΕΛΛΗΝΟΠΟΥΛΟ

(Έκ τῶν τοῦ Βίκτορος Οὐγκῶ)

Τοῦρκοι διαδόχων χλασμός, θάνατος πέρα πέρα.

Ἡ Χίος, τὸ καλὸ νησί, ἔμεινε μυχρὴ ἔρηρα,

Μὲ τὰ κροσιὰ, μὲ τὰ δοντρά της,

Ἡ Χίος π' ἀρχοντόπιστά, βουάκια καὶ λαγκυδιὰ

Κκ' νιαὶς πιασμέναις 'ς τὸ χορὸ καμμιὰ φορὰ τὰ βράδια

Καθρέφτιζε μέσ' 'ς τὰ νερά της.

Ἐρμιὰ παντοῦ μὰ κόστει ἀπάνου ἐκεῖ 'ς τὸ βράχο

Ἐ τοῦ κάστρου τὰ χιλιάσματα ἕνα παιδί μονάχο.

Κροκτεῖ σκυμμένο τὸ κεφάλι,

Κάθεται, μόνο στὴρίγμα καὶ σπέχη τ' ἀπομένει

Μιά κάτασπρη ἀγράμπελη, σάν 'κεῖνο ἔξαρχομένη

Μέσ' 'ς τὴ φορὰ τὴν περὶ μεγάλη.

Φτωχὸ παιδί ποῦ κάθεται ξεπόλυτο 'ς ταῖς ράχαις,

Γιὰ νὰ μὴν κλαίει λυπητέρα, τί 'θελες τάχα νάχεις,

Γιὰ νὰ τὰ ἰδῶ τὰ θαλασσινὰ

Ματάκια σου ν' ἀστράψουνε, νὰ ἑσπερώσουν πάλι

Καὶ νὰ σηκώσῃς γαριπὰ 'σάν πρώτα τὸ κεφάλι

Μὲ τὰ μαλλιὰ τὰ χρυσαφένια ;

Τί θέλεις, ἄτυχο παιδί, τί θέλεις νὰ σοῦ δώσω

Γιὰ νὰ τὰ πλέξῃς ξεγνιστά, καὶ γιὰ νὰ κμαρώσω

Ἐ τὴν πλάτη σου ἀπιθωμένα

Μαλλάκια ποῦ δὲν τὰγγιζε τοῦ ψιλιδοῦ ἡ κόψι

Καὶ κλαίει σκόρπια δλόγυρα 'ς τὴν ἔμμορφή σου ὅψι

Σάν τῆς ἰτιᾶς τὰ φύλλα, ὠμένα ;

Σάν τί 'μποροῦσε ἀπὸ σέ νὰ δώζω τὸ μαρτί ;

Μήπως τὸ κρῖνο τοῦ Ἴρν ποῦ τῶν ματιῶν σου 'μοιάζει,

Ἡ μήπως ὁ καρπὸς ποῦ κάνει

Τὸ δέντρο ποῦ ἡ παράδεισο τῶν Μουσουμάνων ἔχει

Κι' ἕνα καθάριο ἄλογο χρόνι ἐκτὸ κι' ἂν τρέχει

Νάβγη ἀπ' τὸν ἴσχιό του δέ' φτάνει ;

Ἡ τὸ πουλί ποῦ ψέλοντας 'ς τὰ δάση νύχτα 'μέρα

Περνᾷ 'ς τὴ γλύκα, 'ς τὸν ἦχο καὶ ντέρει καὶ φλογέρα ;

Τί θες ἀπ' ὅλ' αὐτὰ τὰ πλουτῆ ;

Τάχνος, τὸν ἔμμορφο καρπὸ, ἡ τὸ λαμπρὸ πουλάκι ;

Καὶ μοῦ εἶπε τὸ Ἑλληνόπουλο, τὸ γαλανὸ παιδάκι :

— Βίλια γῶ θέλω καὶ μπαροῦτι.

Κ. ΠΑΛΑΜΑΣ

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

Σπουδαῖος πόλεμος ἐπίκειται νὰ ἐκραγῆ ἐν Ἀμερικῇ μεταξὺ τῶν ἑσθῶν καὶ μελαγχρινῶν γυναικῶν. Ἐν Βασιγκτῶν δηλ. ἔσθαι θήλειαι ὑπάλληλοι εἰσεχώρησαν καὶ εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ ταμείου, τοῦ νομισματοκοπέου καὶ εἰς ἄλλους κλάδους τῆς οἰκονομικῆς διοικήσεως, αἱ ζη τοῦ ὄνομα ἢ εἰς εἰς κυρία καὶ δεσποινίδες παρετήρησαν πρὸ κηροῦ ὅτι συνήθως προτιμῶνται εἰς τὰς θέσεις αἱ μελαγχριναί. Ἐνεκα τούτου αἱ ἑσθῆαι ἐζήτησαν διὰ διαφόρων μέσων νὰ μάθωσι τὸν λόγον τῆς τοιαύτης αὐτῶν ὑποτιμήσεως. Κυρία τις εὐπόδητος ἠρώτησεν ἀνώτατον τινα ὑπάλληλον τοῦ οἰκονομικοῦ τμήματος περὶ τούτου, ὁπότε δὲ ὑψῶν τοὺς ὤμους ἀπήνηντε ζηρότατα ὅτι εἶνε βεβαιωμένον διὰ μακρᾶς πείρας ὅτι αἱ ἑσθῆαι εἶνε ὀλιγωτέραν κατάλληλοι πρὸς ὑπάλληλους ὅχι μόνον διότι εἶνε εὐερεθιστότεραι καὶ εὐαίσθητότεραι, ἀλλὰ καὶ διότι δὲν ἐργάζονται τόσον κλιῶς καὶ ἐπιτηδεῖως ὅσον αἱ μελαγχριναί. Ἡ γνώμη αὕτη γενομένη εὐθὺς

γνωστὴ εἰς ὅλας τὰς τάξεις τῶν γυναικῶν ἔρριψε τὰ σπέρματα τῆς διχονοίας ἀνὰ μέσον τοῦ θήλεος φύλλου τῆς Ἀμερικῆς, διότι καὶ αἱ ἑσθῆαι ὠραῖαι Ἀμερικανίδες αἱ οὐδὲως σκεπτόμεναι νὰ ζητήσωσι θέαν ὑπαλλήλων ἐν τῷς ὑπουργείαις ἠσθάνθησαν ἐκυτὰς προσβέβλημένας διὰ τῆς τοιαύτης κρίσεως, οὕτω δὲ δὲν εἶνε ἀδύνατον νὰ ἐγερθῆ νέος τις πόλεμος ἐκείθεν τοῦ Ὀλεανού. Αἱ ἑσθῆαι ὅμως ἐθροιάμθυσαν τελευταῖον κατὰ τῶν μελαγχρινῶν διὰ τῆς ἀκολούθου πονηρίας. Προκειμένου νὰ καταληφθῆ πολυζήτητός τις προσοδοφόρος θέσις ἐν τῷ ταμείῳ προετιμήθη δεσποινὶς γέροντα πλουσίαν μελακινὴ κόμην μετ' ὀλίγον ὅμως ἐγένετο γνωστὸν ὅτι ἡ δεσποινὶς αὕτη ἔφερε φανακὴν καὶ ὅτι ἡ ἀληθὴς αὐτῆς κόμη ἦτο κατάξανθος..... Ἰσως τούτω δώσῃ ἀφορμὴν κατὰ τὴν ὀκτωμοσίαν νὰ ὀμνῶσιν αἱ νεαὶ ὑπάλληλοι ὅτι φέρουσι ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τὰς ἰδίας αὐτῶν τρίχας.

Κατὰ τὸν παρελθόντα Ἰανουάριον ἐν τινι νομῷ τῆς Γαλλίας στίφος κόρακων πειναλέων ἕνεκα τῆς πεσοῦσης χιόνος, ἐπέπεσε ἐναντίον κυνός. Ὁ ἀριθμὸς τῶν περωτῶν ἐπιδρομῶν ἀνήρχετο εἰς ἑκατοντάδα, ἀλλὰ τριάκοντα περιποῦ ἐξ αὐτῶν ἀνέλασον τὴν προσβολήν. Οἱ κόρακες, παντχοῦθεν περιστοιχισάντες τὸν κύνα, διηρέθησαν παρευθὺς εἰς δύο μέρη· οἱ μὲν ἐπετρύγιζαν πρὸ τοῦ ζώου, οἱ δὲ ὀπισθεν, ὠθοῦντες αὐτὸ εἰς τὰ ἐμπρός. Οἱ ἐκ τῶν ἐμπροσθεν προσβάλλοντες κόρακες, ὀρμῶντες ἀπὸ ὕψους δύο περίπου μέτρων, ἐκτύπων τὸν κύνα διὰ τοῦ ράμφους, φροντίζοντες πάντοτε νὰ βυθίζωσιν αὐτὸ εἰς τὴν ἰδίαν θέσιν, δηλοῦντι ἐκεῖ ἔσθαι ἀνέδλυζε τὸ αἷμα σνεπεῖα τοῦ προτέρου κτυπήματος. Ἐξώρυσαν τὸν ἕνα ὀφθαλμὸν τοῦ, καὶ ἤνοιξαν ἐπὶ τοῦ λαίμου τοῦ βαθυτάτην πληγῆν, θὰ τὸν κατεβρόχιζον δὲ ἐξ ὀλοκλήρου, ἐὰν ἐργάτης τις δὲν ἔσπευδεν εἰς βοήθειάν του. Μετὰ τὴν ἀπχωγῆν τοῦ κυνός, οἱ κόρακες ἀντὶ νὰ φύγωσι, παρέμεινεν ἐπὶ τινα χρόνον περιπτάμενοι πολὺ πλησίον εἰς τὴν γῆν ἄνω τῆς θέσεως, ἔσθαι εἶχον συλλάβει τὴν λείαν του.

Περιγητῆς τις τῶν Ἀλπεων, περιγράφας ὡς εὐσυνείδητος παρατηρητῆς τὰ ἦθη τῶν κόρακων, διηγεῖται ὅτι πολλάκις εἶδεν αὐτοὺς νὰ καταβροχιζῶσι λαγῶν, τὸν ὁποῖον εἶχον καταδιώξει, παραπληθήσαντες διὰ τῶν κρωγμῶν των, καὶ ἀναγκάσαντες νὰ εἰσελθῆ εἰς τὴν φωλεάν του. Γνωστὸν δὲ εἶνε ὅτι οἱ κόρακες οἵτινες ἐν τῷ κόσμῳ τῶν πτηνῶν εἶνε ὅ,τι αἱ ἀλώπεκες μεταξὺ τῶν μαστοφόρων, τρώγουσιν ἐνίοτε τὰς ὀρνίθας καὶ ἄλλα κραιπίδια πτηνά· ἀλλ' οὐδέποτε ἠκούσθη ὅτι ἦσαν ἱκανοὶ νὰ συγκατολήτωσι μάχην πρὸς κύνα, ἔστω καὶ μικροτάτου ἀναστήματος. Τὸ γεγονός εἶνε ἀξιομνημόνευτον, καὶ δεικνύει ὅτι κατὰ τὸν χειμῶνα, ὅτε αἱ πεδιάδες καλύπτονται ὑπὸ χιόνων, οἱ κόρακες δύναται νὰ εἶνε ἐπικίνδυναι.

— Γιατί σ' ἔβλεπον πάλι φυλακῆ ;

— Γιατί ἦρα τὸ ρωλόγι τ' ἀφεντικοῦ μου.

— Μπά ; ἀμ' αὐτὸ δὲν εἶνε κακούρημα.

— Ναι, μὲ ἔξερει, τὸ εἶχα εὔρει πρὶν τὸ χάσῃ τ' ἀφεντικό.